

ved, hr. Villy Søvnal, hr. Mogens Lykketoft og fru Line Barfod.

Jeg skal gøre opmærksomhed på, at taletiden er op til 10 minutter, og at der er adgang til korte bemærkninger op til en halv time efter indlægget.

Holger K. Nielsen (SF):

Det har jo været noget af en forbavsende oplevelse at høre på debatten her i dag. Den er hvert fald et meget godt udtryk for, at vi har en regering, der snakker meget, og en regering, der snakker udenom, som vi til sidst hørte det med videnskabsministeren, som på trods af, at faktum er, at der har været et fald i forskningsudgifterne siden 2001, blev ved med at hævde det modsatte. Der har været en masse snak fra finansministeren omkring det, som regeringen måske har tænkt sig at gøre ved de problemer, vi står over for.

Jeg må sige, at det er betegnende, at det her er en snakker regering, en regering, der forsøger at italesætte en politik, en regering, der holder fine retoriske taler, men når det kommer til de faktiske forhold, agter den ikke at gøre noget.

Det synes jeg har meget relevans i forhold til den arbejdsløshed, som mange mennesker mærker på deres krop. Der er i øjeblikket flere tusinde arbejdere på Tulip Slagterierne, der strejker, fordi de har fået sat pistolen for brystet: Hvis de ikke vil gå ned i løn, mister de deres job. I tusindvis af andre danske lønmodtagere er bange for at komme i den samme situation.

Globalisering og udflytning af job er blevet noget, som mange mærker som et nærværende problem, og derfor må man vel forvente, at vi har en regering, der forholder sig rimelig offensivt til det; at den har et svar på det, at den har et alternativ til det.

Men jeg må sige, at der er jo ikke noget som helst svar, heller ikke i finansministerens tale her tidligere i dag. Der bliver talt om, at man skal sats på uddannelse, det spillede en stor rolle i statsministerens tale på Venstre landsmøde og i regeringens hele retorik, men faktum er, at der bredt skæres i uddannelsessystemet, at der skæres ned på efteruddannelserne. Vi har nogle faglige uddannelser, der mærker konkrete nedskæringer, og vi har unge mennesker, der ikke kan få en praktikplads, som mærker forringelser af skolepraktikken. Vi har i virkeligheden en forringelse over hele linjen.

Uddannelse er en vigtig del af svaret på de her problemstillinger, men er jo heller ikke nok.

Det er også et spørgsmål om, at der skabes job, og hvad var det, vi hørte fra finansministeren tidligere i dag? Det var, at vi lige måtte vente til 2005 eller 2006, så kunne vi jo til den tid se på, hvad man kunne ryste ud af ærmerne, men at man, som det er i øjeblikket, i virkeligheden ikke har noget som helst. Det er en tom gryde, man står med. Der er intet som helst.

Man gennemførte nogle skattelettelser tidligere i år og har en tyrkertrø på, at disse skattelettelser vil skabe de nødvendige job, selv om alle og enhver ved, at skattelettelser er den dårligste måde at skabe job på i forhold til mere målrettede aktiviteter.

Er der ting, der kunne gøres? Det ved alle jo at der er. Der er skoler, der skal renoveres. Tag en tur rundt på de københavnske skoler f.eks. og se, hvordan de er nedslidte, hvordan der er brug for investeringer i undervisningsmaterialer, brug for investeringer i nye, tidssvarende lokaler.

Der er kloakker, der er utætte, som truer med at forurene vores grundvand, og som virkelig er et problem for vores miljø. Der er giftig jord, der skal renses; der er vedvarende energi, der bør satses på. Der er jo masser af ting, der kunne satses på, ikke bare ved at ansætte folk i den offentlige sektor, men ved at skabe et dynamisk samspil mellem den offentlige sektor og den private sektor for at investere i fremtiden. Det afviser denne regering overhovedet at gå ind i. Den siger bare skattelettelser, skattelettelser, at skattelettelser nok skal klare de her ting.

Kl. 17.50

I sidste ende handler det her jo meget om ideologi. Det handler om værdikamp. Det handler om, at regeringen har gjort skattestoppet til selve mantraet, til selve grundstenen og grundpælen i regeringens politik.

Det får så som konsekvens, at hver gang vi skal diskutere ting, som burde kunne gøres, som burde kunne diskuteres, nemlig en aktiv offentlig sektor, og hvordan fællesskabet i højere grad skal kunne håndtere de her ting, så bliver det reelle svar, at man ikke kan gøre noget. Det bliver til nedskæringer over for kommunerne, som ikke har de nødvendige muligheder. Der kommer små tiltag her og der, men alligevel med et samlet billede af, at fællesskabet, samfundet, ikke får mulighed for at kunne håndtere de problemstillinger, som burde kunne håndteres.

Det bliver til det, man kan kalde en markedsføring af velfærdssamfundet i form af frit valgordninger, hvor regeringen af ideologiske års-